

[Per Møller.]

vanskelighederne i forgrunden. Over for denne iagttagelse kan man vel håbe på, at det nye, stående u-landsudvalg vil kunne virke som en slags ond samvittighed i den udstrækning, det behøves.

En af de opgaver, der knytter sig til udvalgets virksomhed, vil blive at klarlægge hele u-landsproblemet for offentligheden, herunder selvfølgelig også at fremhæve de vanskeligheder, der er; jeg ville tro, at man som grundlag for de debatter, der blev nævnt som et naturligt udtryk for udvalgets virksomhed, også skulle have i tanken, at der burde fremlægges en beretning en gang om året fra dette u-landsudvalg. Igennem dette materiale kan vi få et fornuftigt og rimeligt grundlag for disse debatter, som jeg tror der vil være et behov for.

Niels Matthiasen: Socialdemokratiet er positivt indstillet over for dette forslag og vil gerne medvirke til at føre det igennem, men vi anlægger den betragtning, at det måske ville være rigtigere i stedet for at behandle det i et særligt udvalg at henvise det til udvalget for forretningsordenen, idet det drejer sig om en principbeslutning om, hvilke stående udvalg man skal have her i tinget, så det hørte måske rigtigere hjemme dér.

Vi mener, det er rigtigt at tage hele denne sag op. Jeg må også gå tilbage til den foregående debat og knytte en bemærkning til hr. Skræppenborg-Nielsens betragtninger. Der er andre af os, der har været ude og oplevet nogenlunde det samme. Man kunne måske sige, at det er jo ikke sådan, at u-landsdebatten ligefrem optager alle her i folketinget. Det helt afgørende er, at man skulle se at nå ud med en formidling også og gøre det klart for befolkningen, at vi i alt for høj grad er bundet til vanetænkning, at vi i vor udenrigspolitiske tankegang går ud fra faste normer, som ikke gælder, når man har set tingene på stedet. Her kunne et sådant udvalg medvirke til — både i og uden for dette ting — at skabe en større forståelse ud fra andre begreber end dem, vi er vant til.

Lembourn: Hvis dette forslag førte til, at man fik diskussionerne om u-landspoli-

tikken i et lukket udvalg bag lukkede døre, så ville det sikkert ikke opfylde forslagsstillernes ønske, og så ville det heller ikke have mit partis bevågenhed. Men hvis det er meningen — og det er det naturligvis — at der i et sådant udvalg skal kunne samles stof, reelt stof om u-landsproblemerne, som senere måske kan kanaliseres gennem dette udvalg og ud til folketingets medlemmer, så vil det kunne gøre god nytte.

Vi må vist indrømme, at en hel del af den u-landsdebat, der er foregået her i tinget, har været for generel. Man må måske endog have lov til at være så uelskværdig at sige, at den undertiden har været for banal. Det kan skyldes mangel på reelt stof, reelt materiale om kendsgerninger. Kan dette udvalg påtage sig den opgave at få dette reelle materiale bragt videre, vil det være en god ting.

Hr. Poul Dam nævnte ved første behandling af forslaget i sidste samling, at der i virkeligheden var materiale nok, men at det måske snarere var problemet at få folketingets medlemmer til at læse det, der var. Det er jeg ikke enig i. Der er i virkeligheden ikke så forfærdelig meget materiale. Dette skal ikke opfattes som en kritik af de institutioner, der har med u-landspolitikken at gøre, for de har nok at tage sig til med at administrere. Det kræver yderligere personale at fremlægge skriftlig redegørelse. Det personale har man ikke. Måske kunne udvalget samle noget materiale om andre landes erfaringer, gennemarbejde det, koncentrere det ned, så travle folketingsmedlemmer forholdsvis hurtigt kan få noget af den viden, som de — det må jeg måske have lov at sige — jo egentlig nok trænger til.

Hvis udvalget også kan bidrage til at gøre folketingets medlemmer til en slags pædagoger i u-landsarbejdet, vil også det være særdeles nyttigt. Folkestyret er et vekselvirkningsforhold mellem vælgere og valgte. Folketingsmedlemmet sidder i de udvalg, hvor folketinget samler sin ekspertise, og derfor har han mulighed for at sætte sig ind i tingene på en mere indtrængende måde end dem, der har valgt ham, ofte har det, og dermed har han også fået en forpligtelse til at tage ud til dem; der har valgt ham, og fortælle dem om den viden, han har fået. Der er et vekselvirkningsforhold, og selv om man først og fremmest